

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 014926 16 Uvp
Banja Luka, 27.08.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Vesne Antonić, kao predsjednika vijeća, te Svjetlane Knežević i Strahinje Ćurkovića, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi V.D. iz G., ..., koga zastupa punomoćnik D.V., advokat iz B., ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 15.03-364-128/14 od 26.06.2014. godine tuženog Ministarstva za ... RS, u predmetu ponavljanja upravnog postupka, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 014926 14 U od 27.11.2015 godine, u sjednici vijeća održanoj dana 27.08.2018. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1. izreke odbijena je tužba tužioca (u presudi pogrešno označen kao Ž.D.) izjavljena protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za ... Opštine G. broj 11-364-140/98 od 04.03.2014. godine. Tim prvostepenim rješenjem ostavlja se na snazi rješenje Zavoda za ..., Opštine G. broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine, kojim je D.K. iz G. data urbanistička saglasnost za postavljanje privremenog poslovnog objekta na parceli označenoj kao k.č. br. 607 k.o. G. g. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 950,00 KM.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je odbio žalbu tužioca izjavljenu protiv prvostepenog rješenja od 04.03.2014. godine, a kojim je po prijedlogu tužioca, u okviru ponavljanja postupka okončanog rješenjem prvostepenog organa broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine, ostavljeno na snazi isto, jer je utvrđeno da tim rješenjem kojim je D.K. data urbanistička saglasnost za postavljanje privremenog poslovnog objekta na parceli označenoj kao k.č. br. 607 k.o. G.g., ni na koji način nisu ugrožena prava tužioca kao vlasnika susjednog objekta, gledajući sa aspekta tada postojećih činjenica i propisa koji su bili na snazi u momentu donošenja rješenja broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine. Pri tome je sud iznio istorijat ovog postupka koji je tužilac inicirao prijedlogom za ponavljanje podnesenim dana 20.10.1998. godine i čije ponavljanje je dozvoljeno posebnim zaključkom prvostepenog organa od 03.12.2007. godine, iz razloga što tužilac, kao susjed, nije učestvovao u upravnom postupku okončanom rješenjem broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine, a isključivo u cilju da se utvrdi da li izgradnja predmetnog poslovnog objekta D.K. ugrožava već postojeći objekat tužioca izgrađen na susjednoj parceli k.č. br. 608/1 k.o. G.g., a koja činjenica je potpuno i pravilno rasvijetljena nalazom i mišljenjem vještaka građevinske struke D.R. od

20.01.2008. godine. Ovo stoga što se pomenuti vještak izjasnio da predmetnom izgradnjom poslovnog objekta D.K. ni na koji način nisu ugrožena susjedska prava tužioca, a što je konačno jasno iz toga što danas na terenu postoje oba objekta građevinski potpuno dovršena, u funkciji i bez ikakvih smetnji za normalno korišćenje istih od strane oba vlasnika. Odbijeni su navodi tužioca vezani za nalaz i mišljenje vještaka D.R., odnosno podržano je utvrđenje tuženog da su prigovori o njegovoj „nestručnosti“ paušalni i bez konkretne argumentacije. Takođe su odbijeni i navodi tužioca da se trebalo raspravljati o tome kada je i kako D.K. dobio trajnu dozvolu za izgradnju ovog poslovnog objekta, koja je donesena znatno kasnije jer je u međuvremenu za ovaj dio grada mijenjan regulacioni plan (izvod novog u spisu), pa je ovaj objekat D.K. sada predviđen kao trajni poslovni objekat, jer taj regulacioni plan nije bio na snazi u vrijeme donošenja rješenja broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine i stoga nije relevantan. Naime, na snazi je bio Regulacioni plan za G.G. („Službeni glasnik Opštine Gradiška“ broj 7/72) koji je na navedenoj parceli D.K. k.č. br. 607 tada predviđao izgradnju pješačkih staza i gradskog zelenila, zbog čega je ovom licu u to vrijeme i izdata urbanistička saglasnost za izgradnju privremenog poslovnog objekta do privođenja zemljišta krajnjoj namjeni, a koje činjenice su isključivo relevantne za odlučivanje po prijedlogu tužioca za ponavljanje upravnog postupka okončanog rješenjem prvostepenog organa broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine i koje je uvažavanjem nesporno utvrđene činjenice da predmetnom izgradnjom nisu bila ugrožena prava susjeda (tužioca) ostavljeno na snazi.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda propisa o postupku koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. Iznosi da je čekao nepunih pet godina da dobije odluku prvostepenog organa od 04.03.2014. godine koju je izdejstvovao tek nakon postupanja upravne inspekcije, a u kojem rješenju je prvostepeni organ pokazao potpuni „nehaj“ za ranije drugostepeno rješenje od 30.07.2009. godine, jer nisu tada, a ni sada razjašnjena sporna pitanja: a) zašto je izdata urbanistička saglasnost privremenog karaktera za objekat klasične zidane konstrukcije, b) kako je mogla biti izdata urbanistička saglasnost za izgradnju objekta horizontalnih gabarita $7,5 \text{ m} \times 7,5 \text{ m} + 3,00 \text{ m} \times 3,00 \text{ m} = 62,25$ na zemljištu površine $43,18 \text{ m}^2$ koliko je dato u zakup D.K. i c) druga pitanja, ali se vidi da je isti organ bio veoma ažuran i zauzet kada je bilo u pitanju donošenje rješenja od 28.12.2009. i 29.06.2010. godine kojim su D.K. izdate trajne dozvole za izgradnju ovog poslovnog objekta, a koja rješenja su po stavu tužioca donesena samo da bi se izigrala njegova prava. Dalje tvrdi da mu nije jasno zašto je ostavljeno na snazi rješenje prvostepenog organa broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine, ako je D.K. u međuvremenu dobio izmjenjenu urbanističku saglasnost od 28.12.2009. godine i izmjenjeno odobrenje za građenje ovog poslovnog objekta od 29.06.2010. godine, koji objekat je sada dobio status trajnog objekta, pri čemu niti jedno od ovih rješenja nije dostavljeno tužiocu, niti mu je omogućeno da učestvuje u tim upravnim postupcima. U pogledu „famoznih“ građevinskih vještačenja podsjeća da je još Vrhovni sud Republike Srpske u presudi broj U-183/2000 od 25.12.2002. godine, donesenoj u ovom predmetu, naložio provođenje građevinskog vještačenja po U.z. B., a nikako po „nekim R., Š. i ostalim njima sličnim“. Kako je sve ove propuste tuženog odbio sankcionisati nižestepeni sud, tužilac konačno predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi, a tuženi obaveže da mu nadoknadi sve troškove postupka koji se odnose na već tražene troškove sastava tužbe od strane advokata u iznosu od 750,00 KM, sastava zahtjeva u iznosu od 1.125,00 KM, sa troškovima plaćenih sudskih taksa.

U odgovoru na zahtjev tuženi je naveo da isti razmotrio i da ostaje kod razloga iznesenih u obrazloženju osporenog akta, konačno predlažući da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Nasljednici zainteresovanog lica, sada pokojnog D.K. koji je u međuvremenu umro, nisu dostavili odgovor na zahtjev, iako im je isti uredno uručen na kućnu adresu dana 15.12.2015. godine.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba izjavljena protiv osporenog akta tuženog od 26.06.2014. godine, jer je isti zasnovan na potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, te donesen pravilnom primjenom materijalnog prava, za što su od strane nižestepenog suda dati valjani razlozi koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Ovo stoga što je nižestepeni sud podržao pravilno postupanje tuženog i prvostepenog organa koji su se u provedenom postupku isključivo bavili prijedlogom tužioca za ponavljanje upravnog postupka okončanog rješenjem broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine, cijeneći u okviru istog samo činjenice koje su postojale u vrijeme donošenja tog prvostepenog rješenja, te propise koji su tada bili na snazi, i to pravilno samo sa aspekta susjedskih prava, odnosno prava tužioca koji je u prijedlogu za ponavljanje tvrdio da su mu izgradnjom poslovnog objekta, za koji je kao privremeni objekat D.K. dobio urbanističku saglasnost rješenjem broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine (jer je tada važeći regulacioni plan za ovaj dio grada bio drugačiji) ugrožena njegova prava, odnosno funkcionalnost i mogućnost korišćenja, te održavanja njegovog susjednog objekta izgrađenog na k.č. br. 608/1 k.o. G.g..

Na ovo sporno pitanje kojim su se jedino mogli baviti organi u okviru ponavljanja upravnog postupka - da li je izgradnjom poslovnog objekta D.K. ugrožen susjedni objekat tužioca, dat je jasan, precizan i obrazložen odgovor od strane vještaka D.R. u nalazu i mišljenju od 20.01.2008. godine, koji nalaz i mišljenje tužilac ničim konkretno nije osporio, osim što je paušalno naveo da se radi o „potpuno nestručnom vještaku te da ga stoga ne prihvata“, a koje navode je osnovano odbio tuženi, a podržao nižestepeni sud.

Zbog navedenog dalje navođenje tužioca u zahtjevu da mu nije jasno zašto se u okviru ponavljanja postupka ostavlja na snazi rješenje broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine, kada je u međuvremenu D.K. dobio izmjenjenu urbanističku saglasnost i izmjenjenu građevinsku dozvolu za ovaj poslovni objekat koji je postao objekat trajnog karaktera, nije bilo, niti je moglo biti predmet razmatranja u okviru ovog postupka, jer su to sve činjenice koje su nastupile nakon donošenja rješenja broj 11-364-193/98 od 09.09.1998. godine i nisu relevantne, a posljedica su kasnijih izmjena regulacionog plana za ovaj dio grada, pri čemu se o zakonitosti tih novodonesenih rješenja od 28.12.2009. godine i 29.06.2010. godine (za koja tužilac tvrdi da nije ni znao) takođe nikako nije moglo raspravljati u okviru ovog postupka, što je sve ispravno zaključio nižestepeni sud.

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, pobijanom presudom nisu ostvareni razlozi nezakonitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Odluka o troškovima postupka iz stava 2. izreke ove presude se zasniva na odredbi člana 49a. stav 1. ZUS, s obzirom da je zahtjev tužioca odbijen, pa proizlazi da on nije uspio u ovom postupku, zbog čega mu ne pripada pravo na naknadu troškova istog.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Vesna Antičić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić